

abc-ul creștinului

Din prima zi

În viața unui om există acțiuni pe care trebuie să le facă începând cu ziua nașterii sale, pentru ca să crească, să se dezvolte și să prospere. Imediat ce este despărțit de mama sa, trebuie să respire, să primească din exterior hrană și să o digere, să doarmă și să se trezească etc. Dacă încetează una din aceste activități, mama nu rămâne indiferentă, ci se alarmează. O astfel de întrerupere ar putea periclita existența micuțului sau cel puțin împiedica dezvoltarea.

Și omul cel nou, care începe să trăiască de la nașterea din nou, este supus unor anumite legi de viață. Dacă acestea sunt desconsiderate, apar deranjamente serioase în sănătatea și în creșterea duhovnicească. Atunci, creștinul este lipsit de pace și de bucurie și există marele pericol de a fi din nou implicat, spre marea lui pagubă, în lucrurile acestei lumi.

Pe baza unor exemple din Biblie, dorim să ne amintim ce caracterizează viața nouă a creștinului deja din prima zi a întoarcerii sale la Dumnezeu.

Bucuria în Domnul

„Își vedea de drum, plin de bucurie“ (Faptele Apostolilor 8.39).

Pe drumul pustiu ce ducea spre Gaza, famenul etiopian a găsit ceea ce a căutat: Evanghelia, vestea bună despre Isus (versetul 35). El a ascultat-o și a primit-o prin credință. El, „un famen cu mare putere la împărăteasa Candace“, era acum un copilăș în familia lui Dumnezeu.

Ce l-a însuflețit deja din startul alergării sale ca și creștin? O bucurie adâncă și sfântă, pe care nu o cunoscuse înainte! Ea nu a depins de Ierusalim, de centrul religios, nici de Filip, unealta binecuvântată pentru întoarcerea lui la Dumnezeu. Când Duhul l-a răpit pe evanghelist, acest creștin fericit, care tocmai venise la credință, nici nu a observat, căci „își vedea de drum, plin de bucurie“. Care a fost motivul acestei bucurii neobișnuite? Pe baza Scripturii, începând cu Isaia capitolul 53, Filip i-a prezentat Persoana lui Isus, iar Duhul Sfânt i-a deschis inima pentru El. Bucuria etiopianului venea din cunoașterea lui Isus, Mielul lui Dumnezeu, nu din forme religioase, nu din contactul cu persoane și nici din împrejurări deosebit de favorabile.

El începuse să se bucure „în Domnul“. Și calea noastră de creștini aici, jos trebuie și poate fi o cale de bucurie adevărată de la început până la sfârșit. Dumnezeu Însuși vrea acest lucru. Fără această bucurie, am fi creștini fără putere și bolnăvicioși. De aceea apostolul le spune credincioșilor din Tesalonic: „Bucurați-vă întotdeauna... pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu cu privire la voi“ (1 Tesaloniceni 5.16-18). Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l reținem. Dar cum le-a putut porunci Pavel acelor credincioși „să se bucure întotdeauna“? Poate fi poruncit acest lucru?

Desigur, nu! Apostolul a vrut să le spună lor și nouă: Acum vă aflați într-o legătură indisolubilă cu Hristos. El este izvorul nesecat al bucuriei voastre. Stați la acest izvor! Luați vasul credinței și umpleți-l aici tot mereu, zilnic, ceas de ceas, tot timpul! Nu fugiți de aici! Nu mergeți la alte izvoare; ele sunt fântâni crăpate care nu țin apa!

Pavel era obișnuit să se bucure „în Domnul“. Toți cei care veneau în contact cu el, puteau să se convingă de acest lucru. Chiar și filipenii! Fiind în închisoarea din cetatea lor, cu spatele sângerând și cu picioarele în butuci, a cântat împreună cu tovarășii săi la miezul nopții cântări de laudă. Deci, dintr-o experiență proprie, fericită îi îndemna pe alții să se bucure „în Domnul“ (Faptele Apostolilor 16.25; Filipeni 3.1 și 4.4).

Ca el, toți creștinii au dreptul acestei bucurii, atât credincioșii în vârstă, cât și începătorii. Petru a putut spune despre cei risipiți din Asia Mică: „Isus Hristos, pe care, fără să-L fi văzut, Îl iubiți; și, crezând în El, deși acum nu-L vedeți, vă bucurați mult, cu bucurie de nespus și glorioasă“ (1 Petru 1.8).

Savurezi zilnic această „bucurie în Domnul“? Dacă nu, atunci viața ta de creștin nu este sănătoasă. Duci lipsă de o putere înviorătoare și care te pune în mișcare. Neemia spunea poporului: „Bucuria Domnului este tăria voastră“ (Neemia 8.10). „Maria, așezându-se și ea la picioarele lui Isus, asculta cuvântul Său“ (Luca 10.39).

Ne-am amintit că numai Domnul Isus este izvorul adevăratei bucurii creștine și că trebuie să rămânem la El. Maria a făcut exact acest lucru. Domnul venise în sat și intrase în casa ei. El era acolo! Abia a luat loc, și ea s-a așezat la picioarele Lui. Nu voia să piardă această ocazie unică. Dorea să fie lângă El, să-L asculte și să fie atentă la cuvintele Sale. Oare era în acel moment ceva mai important? Marta a fost de altă părere. Distinsul și scumpul oaspete făcuse o slujbă, care pretinsese efort pe străzile prăfuite și dogorite de soare. Acum, El era acolo și împreună cu El și cei doisprezece, care erau desigur flămânzi. Nu ar trebui oare să li se dea mai întâi de mâncare și de băut? Cu siguranță, această slujbă a fost binevenită pentru Domnul! Care din cele două surori a avut dreptate? — Mulți, foarte mulți credincioși stau de partea Martei. Probabil, nu prin cuvinte, dar prin faptele lor! Cele 24 de ore ale zilei informează exact cum gândesc eu referitor la această problemă. — Nu trebuie oare fiecare să-și facă munca zilnică? Se cere așa de mult în această privință! Și mesele regulate, și odihna sunt cerințe esențiale pentru trup. Cei tineri vor adăuga: tot așa de necesară este pregătirea temeinică pentru o existență îndestulătoare. Pe lângă aceasta e nevoie de odihnă și călire a corpului prin sport. În definitiv, așa spun creștinii activi, e vorba de practica creștină, de fapte și nu de teorie goală. Dacă începi să slujești Domnului prin aproapele, vei avea așa de multe de făcut, încât nu vei mai avea timp pentru a te „așeza“ și pentru „a asculta“.

Acestea sunt argumente foarte clare. Dar ce a gândit Domnul despre comportamentul celor două surori? Ceea ce spune El este decisiv! „Marto, Marto, pentru multe te îngrijorezi și te tulburi tu; dar un singur lucru este necesar: și Maria a ales partea cea bună, care nu i se va lua.“

Acest cuvânt al Domnului stă în mijlocul neliniștii timpului nostru ca o stâncă, ce se împotrivesc la tot ceea ce ar vrea să ne devină mai important. El îți spune ție și îmi spune și mie: Așază-te mai întâi la picioarele Mele și ascultă cuvintele Mele; de acestea ai nevoie! Acest singur lucru are prioritate.

Dacă până astăzi am fost neascultători față de acest cuvânt al Domnului, nu am dorit „laptele curat“ al Cuvântului lui Dumnezeu, atunci în creșterea duhovnicească a apărut cu siguranță o stagnare. Este timpul să ne schimbăm poziția și să începem să ne așezăm la picioarele Sale în fiecare zi în cămăruța noastră și să ascultăm cuvintele Sale. Atunci vom dori mai mult să fim acolo, unde ne strângem ca Adunare pentru Numele Lui.

Nu, nu e vorba de teorie goală, ci e vorba de Persoana Sa. De aceea, citind și cugetând la Cuvântul Său, să-L căutăm pe El, iar atunci și inimile noastre vor „arde“ și „bucuria de nespus și glorioasă“ a acelor credincioși din Asia Mică ne va umple gura de cântece de laudă!

Acest loc la picioarele lui Isus, unde auzim Cuvântul Său, este, conform gândurilor Sale clar exprimate, singurul punct corect de plecare al dezvoltării vieții creștine și al tuturor activităților creștine! Nu spune: „Dacă credincioșii mai în vârstă și mai maturi caută acest loc, este potrivit, bine și folositor; dar dacă o fac cei tineri, mi se pare puțin anormal“! Ce vârstă avea această Maria necăsătorită și ce vârstă avea acel om eliberat de demoni, care, imediat după salvarea sa, s-a așezat la picioarele lui Isus (Luca 8.35)? Nu știm. Dar un lucru este sigur: tocmai cei întorși de curând la Dumnezeu trebuie să caute acest loc. Câte nu au ei de învățat despre Isus și de la El! Tocmai lor, Duhul Sfânt trebuie să le prezinte „modelul de cuvinte sănătoase“. Cine nu ocupă de la început locul la picioarele lui Isus, va deveni curând un creștin bolnav și pipernicit, care nu va aduce roade sănătoase.

Locul Mariei este un loc pentru noi începând din prima zi!

Walter Gschwind